

Het Einde van den Laatste Droom.

„Kijk me eens aan!” zei hij, trachtend door schertsen haar terug te winnen.

Zij liet even haar oogen in de zijne, maar wendde ze terstond weer af. Het was de blik van een ondeugend kind, dat bang is voor straf, maar toch voldaan over zijn stoutheid.

De glimlach trok weg van zijn gezicht en uit zijn oogen.

„Als er iets is, moet je 't me zeggen, dat weet je wel,” vermaande hij. Zij knikte, steeds voor zich uitziend.

„Je ben zoo vreemd vanmorgen,” verweet hij zacht.

Zij schokte met de schouders en trok de wenkbrauwen op.

„Nu, het doet er niet toe,” berustte hij. „Dus we zijn in vrede, we zijn vrienden?”

„Ja zeker,” bevestigde zij.

Hij zocht haar mond en zij liet zich kussen, doch hij voelde haar vreemd en koud in zijn armen, haast weerspanning. Zij stond op, streek met beide handen haar mantel glad over de heupen, stak de spelden van haar hoed vaster. Hij stond nu op ook.

„Wanneer kom je terug?” vroeg hij.

„Dat weet ik nog niet,” zei ze. „Ik zal 't je schrijven.”

„Maar gauw, niet waar?” drong hij aan.

„Ja, gauw,” zei ze onder het heengaan. Met de deurknop in de hand wendde ze nog even het hoofd om.

„Addio!”

„Addio,” zei hij. Ze ging en trok de deur achter zich toe. Hij stond nog waar ze hem verlaten had en staarde voor zich uit, naar buiten. Toen rilde hij, en met de hand naar zijn borst tastend, begon hij zijn nachthemd los te knopen. Hij voelde zich krachteloos, dof, zijn hoofd was zwaar, en liefst was hij maar weer naar bed gegaan, om te slapen, te slapen, tot den avond. . . .

Plotseling overstelpten hem de herinneringen: van het begin van hun vriendschap, toen hij zich 's avonds haastte om naar huis te komen — het huis dat hem lief was om haar! — om haar even te zien, even met haar te kunnen spreken; en van het begin van hun intimiteit; en van de vele mooie uren van samenzijn, van geluk voor haar

zooals voor hem — tenminste, dat had hij gemeend. Zou hij dat alles nu moeten missen?

In wanhopig betreuren van dat gelukkig verleden, dat hij nog nooit zoo mooi had gezien, drukte hij zich de hand voor de oogen, en zoo stond hij even. Toen dwong hij zich tot flinkheid. Nog had hij dat alles niet verloren. Het was immers niet gezegd dat het nu voor goed uit zou zijn. Hij moest eerst maar eens afwachten of ze hem schreef, of hem kwam opzoeken. Deed ze dat niet, dan zou hij zien, wat hem te doen stond.

Hij ging naar de waschtafel en beplaste zijn hals en gezicht, tot hij proestte en snoof. Daarna voelde hij zich frisscher en minder afgemat. Hij zou een man weten te zijn. Een dwaas die zijn leven van een vrouw liet afhangen. Maar het was zoo oneindig-bekorend zoet, het geluk dat uitging van die grillige, vreemdsoortige, onbegrijpelijke wezens. . . .

III.

Tina schreef niet. Iedere keer, op het bureau, als er een brief voor hem kwam, voelde hij zich beven van zenuwachtige verwachting, telkens weer teleurgesteld. Meer dan acht dagen waren verlopen, sedert zij voor het laatst bij hem was geweest. Het scheen hem onwezenlijk, niet werkelijk gebeurd, dat hij al dien tijd die liefde had bezeten, dat tevreden geluk. En onwezenlijk ook de werkelijkheid, zijn onrust, zijn onzekerheid, zijn angstig vermoeden van een leed dat hij nog niet doorvoelde. Soms trof hem de herinnering aan een oogenblik van geluk, plotseling opgewekt, met een felle pijn, een week, klagend-droevig terugverlangen, een bang gevoel van leegte, van weerzin voor dat vreugdelooze, onbelangrijke, eenzame leven, zonder haar. Dan zat hij, de hand onder het hoofd, met strakke oogen voor zich uit starend. Tina had hem dus bedrogen. Zij had nooit van hem gehouden, het was alles berekening van haar geweest. Vandaar dus haar trouw en haar liefde altijd. Dat was zoo haar tactiek, om tot haar doel te geraken. Nu had ze ingezien dat ze het nooit bereiken zou en zoo was het nu uit. Hij, die